

V i l l i n n

N^o 5

N^o 6

Wiljinn

gefinn út af
Lestrarfélagi
Miklabæjarsóknar

IN árgangur **V** blað

10. febrúar 1904
Ritsjóni Jónas Jónasarson
Brekukoti

Öffis þors í fimmta ríma,
þjög þer nú losa af stað,
og kunnigana þorru fimm,
sem fjötum spjga á.

Þú skal, þeg veita svaddan senn:

"þeg seggi heldur þatt.

Því áðum ávinnar andanur þjör
sem allan þjgur mátt.

Því flestu vilji þjda mig,
en þá þu gefa spjör.

En nákinna labba lípins steg
mjer lítast vestu þjör
þá þerri loe á frastni grund,
á þandi köldum stað. VII

þeg sapa bráðum síðsta hlund,
ef stoma þengur það"

Vilinn

Þókur

1. Inn dalaða þalund
elsta og þig af þjarka
þarsalasta þjörund
þerri skun þjll þjarka.

2. Ekkeri land eins elskuvor
er þer lífa jörðu
þjök áð standi þerri beð
og þlasi moti þjörðu.

3. Þagga meða þjörva men
á þjalli, grund og þjlli.
þlangast þalun þerri þjör
sem þjörva í dala stjoli.

4. Þerri stökka þerri þjör
og þerri þjör þerri þjör
áð þjör stökki öll í þjör
eileþar og glejnska

reiklatari meðli kanda! Því eins og
öllum gefur að skilja ganga jafnan
í afrekinni og naga hana upp
á hverju sumri og því skuldi
það þá ekki edilegast og reiklatast
að leggja á þess, ein slaka rödd
heyrðis samt, sem vildi leggja
gjaldid á lausaféð (hross og sauðfé)
en slíkt fékk engi á heyrn
sem ekki var vid að brast, þar
að það nefndi lausaféð er þér hjá
oss orðid óhreifarlegt, þund þá
heldur að það komi á afreik.

En svo og sleppi nú öllu gamni
þá bygg og að fleiri en þeir
sem greiddu atkvæði með því að
leggja gjaldid á lausaféð hafi það
þulla samþerungu fyrir því að

slíkt væri miklu samgjarnara og
edli legra, en því greiddu þeir þá
ekki atkvæði með því. Því svo
og á þessa leið. Þessir stórborgisar
hreyfingar voru því málfallur af
sestotum ástæðum sem og mun
sidas benda á, en hinar vildu svo
ekki skuggja þá með því að vera
þeir andskædir, en slíkt er samt
leik hneigð þegar um samgjarni
er að tefla og þess ljósann völlu um
þrekkleysi og aumingja skap, þetta
þykir nú líklegu handur dómur
en hann er þá byggður á sam-
gjarni. Hverjir verða svo eigendur
afreikarinnar þegar brúð er að borga
hana. Þessir stórborgisar munu
þó þá þáurarnis segja, en og reita
því algjör lega, það verða öngvör

adri en innan hvepps og utan hvepps
and kúlingar nefnd fastleigna menn-
irris, en vesalings leigulidarnir eiga
ekki svo mikil sem eina hunda
þúfu í afrekkinni allt fyrir það
þótt þeir hafi orðid að borga háar
summur sem afrekkargjald fyrir
þá jarda skrokka sem þeir hafa
búid á, á meðan verid var að borga
afrekkina. Þetta var líka það sem
storborgeisarnir sá strax í upptæfi
og þess vegna höfdu þeir af
kappi fyrir þeir að lagd væri á
jardarhundruðin, þeir það var
hveit og beint góða bragð fyrir
þá. Þeir segja svo vid leigulid-
ana þegar allt er búid. Já góður
minn! Jordin sem eg

leigi þeir er nú orðin hlunninda
jordi þeir hún á nú föll afrekkar-
land eða forann upprekklus og þar
þeir þeir ekki að borga fyrir þinar
skemur, og get nú ekki byggd,
þeir jordinna fyrir sama leigumala
og þegar verid, vid verdu þeir að
koma okkur samann um upprekkur
það stendur líklega best á þeir að
það sé einn sandur, það getur
ekki verid minna úr þá það er
nokkud á annad bord. Og leigu
lidinn verur svo að gjera svo
vel og ganga að þessum góða
Rosti eða hann for ekki jordinna
og í stöðin fyrir að eiga forann
upprekklus verur hann að borga
sem svarar 8 kr, sem eftir vill

er helmingi harris kallar en þann
hefði þess ad borga þá einhver
einn einstakur maður hefði átt
afrekkina, slátt er ágætt fyrir leiga
lida!!! eða finnst ykkur það?

Þarna gefid þið nú sed godarnir
minir hvernig þið hafið látið
fasteigna mennina græna ykkur
eins og þursa, eru þið ekki óstórn
húttu leigir yfir þér?

Þeg hef nú alltaf verið einn
af þeim fáu, sem hefði og hef eru
þá skodun ad réttast hefði verið
ad leggja á þann pening sem
gengi á afrekkinni en ekki jafn
innar sem aldrei koma þangað
þá hefði afrekkinn aldrei fallið
um leið jafninnar og orðið þó

þú til afreka með þinn annan
en þá fyrir nokkru er ég búinn
ad sjá það ad þessi leigast hefði
verið ad þreppsjóðurinn hefði keypt
af réttina og ad þú þannig
lagad hefði aldrei orðið þúttupprekka-
ar land það er ad segja beinlínis heldur
á beinlínis, þú afrekkar þallarnir
hefðu þá höggvið stórt skard í
útsvör manna þú þegar þreppurinn
var búinn ad borga afrekkina yfir
þallarnir þeir inn til þess þrepps-
jóðurinn, og vona ad menn skilji
þetta. Þú hefði hilega engum
dóttid í hug ad kalla jafninnar af
rekkar þalli, en sleppa alveg þess
peningi sem á afrekkinni þegar
til þess hefði þú mikla gæðu

þessu þarfum við að kippa í
lag, en það er nú hegra sagt en
gjörð munu menn segja, en í
sjálfu sér er það alþæft, bara
ef við viljum og samheldnina vantar
ekki og þá nokkrið séu sem
vilja halda sig við það sem búið
er að gjöra eða þetta gamla
af hroki optum við búið þá ofur
líða ef við erum rögu margis
og naga einbeittis, því þeir gæta
ekki hamlad þvi að þreppsejod-
urinn leggi fram fæð og borgi
þeirri optur sínar upp háðir sem
því erum alveg að borga það er
að segja að þá dregna þvi sem
þeim heferi búið að borga í sam-
an búið við aðu yfir þessan

þinn sem lidinn er, því þó af-
borgunar og sentur sem búið er að borga
vil ég ekki láta þreppsejodinn endur borga
slíkt er allt af miltid skaut.

En þvar í þreppsejodurinn að
láta þé eða peninga þess af skilnað.
munu menn segja. Taka lán lákalán
það er ekki að þvi þess þreppsejodinn.
Þið tókum allis lán, allis erum við
skulduger og borgum og borgum, myndum
við þá ekki komast úti þvi þá við
allis í sameiningu þess þess eitt
stóð lán og borgurum það svo optur
í sameiningu þvar upp háð þess
einstaks þvi optur efnum og aðskilum
hanns. Samningur þess þess þess
dugar að þess þess þess þess vera
skal heldur en sundrun þess.

Tökum bændar félagsgjóðrinn skilur
til lands, þreppurinn ætti þú að
gefa pengid þann til nokkud langs
lína og enginn á stöðu til að
setja á þann ákvarðun ætli er
ávarðar renlan svo há.

Þú og mér liggur við að segja að
þurum yfir aldrei sekur varid, en
þú að þreppurinn ferji þann gef-
ins til þess að kaupra fyrir þann
afreklina, það er þess til um
það.

Þú halli svo að vita um
þetta að tími, en það gefur
skid að ég gjöri það seinna, þú
og byst við að einhver andi á
míg fyrir það sem þess er.

Skugid þetta vel.
Med vinsemi. Gísli Þjórsson

Bref til ríksh. Viljans.

Vid það held, og vinur minn
að vist sé betra að segja
heimar ef er þururinn,
heldur enn að þegja.

Þú vinur, það glesur mig sannar
lega, að þú þess þess niérki í Viljanum
þinnur að þú þess þess þess þess
mér, með godum skilum og enn þess
það að þú mannið enn eftir mér
og virðir mig þess að svara mér
og þakka og þess þess með fyrir til
skilfús sem mér þess þess þess
um, þess og gefi ekki þess
mig vel við all þess þess þess
og skil, og minnast að sum af
þess áður er og lýk við þessa

þess, en þess allra og ad minnast
a ymislegt annad. Mer vissist þad
a ordum þinum sidast i Viljanum
ad allir félagar þino væru ekki
sem irgugastir ad sika og hefur þu
vissit eitt hrad veid bogid vid þad sem
eg var búinn ad heyrar, þa þu
sagdir þeim þar áfliminum til sind
anna og var eg alveg hessa hrad a
mud þu gask hleypt i þig, þu i
rauninni held eg ad þu væris svo
spakur ad þu heyrdir ekki hvernig
sem allt velldist, en þegar eg fór
ad athuga þad helur þann eg astad
una þess þu og ad þad vilddþorin
þu eris og þu segrir sjálfur ad þad
nigog veig leg skuda og vor ad þu
felli illa ef þu felli til granna

af þeirri ástæðu ad enginn vrenti
ad skilpa og se og þu, ad þu bar
naudsyn til ad þu vid helingjunum
þu og eg veiddist þeim líka þess þina
trud sem sjá má ad stóru þessum
sem mér dall þu i hug.

Þeg skal glæðr foras minir
þaðna um þessa gapa
ef þig láta aumengina,
embettinu þaga.

Mér skyldist þad líka a þess þess
ad þu hefir og annad stak með hordum
sem se ad kenna þorumum þann og
sem þau eiga ad gegna og kalla
eg þad eitthert sma veldis stak og undir
ad þad mig ef þu kemst þallega
úlar þu þu ad segja svona einu
þins lids, þu og þess hugad mér
stakid umfangsmikid og erill

mei var þeir ad detta i hug, ad þoda
þeir ad fara til þeir og verda þeir þeir
nökkur komar Kapitan vid þetta skarb
þeir mei er mi heldur farid ad leid
ast her, svo og er alcadinn ~~er~~ i ad
fara aftur til allstóðra minna
og verður þetta vil svasta þessid
sem er skifa þeir herann; Mei
þessi þeir gott ad eiga vesa abrimu
þegar og hami, en eitt er þat þessu
virkjandi sem er veit ekki vel hvald
er, þat sem þu segir vera latinn
ganga eins og sveitar. E og ef er yrdi
Kapitan þu þu þu yrdi og ~~gjalt~~
sagt ad þaga þat lika, en laga
med þat, ef þat er báltef handa
þu þu ma er gjalt þu gjöva mig
á neyðum med þat, þu

Óttar þegga yndi se
i þeim starfa þalinn
þoknar þinnar svata se
seku atid valinn.
Ója þu getum vid gott eina
þu þetta og hveidid vid raut á
þvellingi eþti þorum tid vorum,
þat liggur vid ad er se þara þarinn
ad hlakka þrag þu þu minninnar
vid þu erius gottu, þu atid þu þu
mei aneþja þu ad vera med gottum
og lidlegum dremjum.
Þu þu þu atid þu þu þu
þu ad allri þvinnu þu þu þu
englar og er þu engin von, en þu
þu er gottu mi gjört þu þu þu
þu. Þu er ma eins og þu veit
at þu þu þu þu þu, svo þu er

engin líking við það sem er þjá
þeir, þar af leidir að veitbyggðara
Rýnid (Koenfalkid) þeir ekki fróðid
og þess þeir er þeir all jarðnesk
svo ekki verður eplir af þeir nema
andinn og þó þá ekki að verða
neill upp nefni á þeir, englar.

Ég held þeir minni skodun óbráttir
þemmann stutta tíma sem er á eplir
að vera þó, en nágu líklegt að
er loki sinna skiptum þegar er
þem i sveitina þina, þeir að
més skilsk að þú erst ^{engjar} ^{þemman}
þvír að ná i einhverju blóma svo
ina, til þess að þamma við
hlid þeir á lífleidinni, þó er
vildi er óska þess, að þú verði

þessinn i valinu og að um þana
yrði ekki hefl að segja það sem
Skaphedinn sagði um Kallgeri, að
þú væri annað hvort hornkerling
eða þúta, þeir misgjafnar munu
þó reynast þessadar, og min skodun
er og verður þó líf og þúmin að
reyna það, að þetta séi að vera laus
við þó, en ef er veri þeir samtíða
þýð og við að þú ^{þeldis} ^{þeldis} ^{þeldis} þú
þvart i þessu atviki og reytir að
sjna mér þann á að skodun mín
sé song. en all þvír það alit
er þú talir all af þekkt um
þá þess einnambis og einnara
ganga sinn lífsbil, þeir það
þemur einnig því að lífleid þeirra

sem hrimanna er villeggjörn og kál
og gefur einnig erfið með skelfingum
Lill er það sem afur lítið er villandi
þjá þú fyrir lesendur Viljans, en sem
ad öðru leyfi gjörn ekki til, og það er
það ad þú kallar Tunglið þóðu land
mill, en einn og þú mannið er og
það og uppi einn á jörðinni og það
á landinu þínu, en ástæðan fyrir
því ad eg er nú í Tunglium er til
ad eg villið þangað einn sinni í
blind hönd, og var í göngum uppi
á hæn þalli og vesi ekki þú af
en eg stje einn í Tunglið og eg
ad hugsa um ad fara sama leið til
baka aftur.

Fyrir gefdu þyðris hlóid
Lid þú ást sem best
þinn einf Tungli

Til Tunglians

Þittu heill á haum líon,
himnabryja smíður,
Kafinn og þú heimurinn þón,
er þjóna þyðir síður.
+ + + +
þú verður ad þyngja, þá ad
þessi mudi verður spúlitill, og
ad öllu leyti ómerkilegur, þú einn
þú mannið, skrifadi þú þér síðast
allar þar þyðir, sem minn ófull þómmu
heili mundi eptir, og síðan þerur lítið
best við. En allt þú þáð, þínust
mjer þú meiga til með ad senda
þér þá einn línur, þá ad ekki gudi
til annars en upp þyðingur í eyðum
á Viljanum, sem þú er það þú um
ad gudu margar ef við leyðum þá

sem þann þann, (sem maðki voru rítt
ast.) Þess skal hlýð þessi þjá;

þessi slutti mudi,
því nýja þjettastkra,
sem þjell úr skýji jörðu á.

Þá þess þanna þess því tilskrifid,
sem nýja líttadi vel að þessu leyti.

Því þá að skóðni allra falli ekki
alstadar saman, þá líttar nýja svo
vel andinn í brýsinu. Það er þessi
þjórgi andi, sem þess álit að etti
að þess ríttandi þá þessum en nú
er, því þessu maðki gjöra þess ekki
lítt lítt, þá maðki vor því áðan
leyt, þess af því þess einblina á
smátt þessum, sem á leiti þess líttja
og þess þess þá; aptant aðess
því þá, að þess þess þess þess
gata sjálfir, og þess allri þessu áþýttju
þess þessumina.

Þess þess að þess þess þess þess, að
ekki sje þess til þessu í þessu þess
er, og að þessu gandi þessu sje
ekki lengi að þess þess þess þess
allt þessu geta, þess þess þess, og
þess þess með þess að þess þess
þess og þessu þessu á þess þessu.
Þess þessu þessu í þess að þess þess
þess þessu idaglega þess, og að
þessu á lítt þess þess þess þess
þess, en þessu þessu álitid að þess
þess þess á þess, sem, þess
þess að þess þess þess þess þess
þess, og of þess þess úr þess, þess
þess þessu þessu á þessu, með
þessu þessu þessu, og þess þess þess
að þess þess þess þess, og þess
að þess þessu þessu á þessu þess
þess þessu þess þess þessu þess
og þessu þessu þessu, sem þessu
þess til þess að þess þess þessu

afan í hildjóna haf gleymstunnar
þá þvi er þv at þad má segja um
marga þeir skjalfandi þorpa á vonama þad,
sem vísá þeim götuna njetta.
A endanum þegar þvi atlast úr stad,
um ein tona þvæta þv dletta.

Þoga gamli vinur, þetta er nú min
skodun, at þetra þje at tveita nokk.
at á sjálfum sig, og kemmi þef þje
þlygt þad sem af er, þvættul getur
þel verid at þje þvættul þv þegar
minnst þarin, en þvættul þv
þil. þje stend upp aftur ef þallid neður
þvættul atlast, og þleip sem áður.
Ef þallid neður svo mikil at þje þvættul
þvættul, þá þvættul þvættul þvættul
þvættul, en þad sem þje verid at á þvættul
þvættul at þvættul þvættul. Og
þvættul þvættul þvættul þvættul,
þvættul með þvættul þvættul þvættul.

at þje þvættul þvættul þvættul þvættul
sem þje þvættul. Þvættul er aldri
þvættul at last.

Þá er þje þvættul at segja þvættul þvættul
þvættul þvættul þvættul þvættul þvættul
en þvættul at þje þvættul at þvættul at,
þvættul sem þvættul þvættul þvættul þvættul
sem þvættul þvættul þvættul, en þvættul
þje at þvættul at þvættul.

Þvættul þje þvættul þvættul þvættul
þvættul þvættul, at allir þvættul þvættul
þvættul þvættul, at þvættul þvættul, og
þvættul þvættul þvættul þvættul þvættul,
þvættul þvættul þvættul þvættul þvættul
þvættul þvættul þvættul þvættul þvættul
at þvættul þvættul þvættul þvættul þvættul
þvættul þvættul at allt þvættul þvættul
þvættul þvættul, þvættul þvættul at þvættul
þvættul þvættul þvættul þvættul, og þvættul þvættul
engin þvættul at þvættul þvættul, geti þvættul
þvættul þvættul sem þvættul þvættul þvættul

sjáir að þetta er að eins samliking,
sem notuð er til þess að gjöra málið
líðuga. Líkust dístri rísinu sem
láttir er í jólanöktu til þess að
gjöra hana aðgengilegu því munn
og maga. Því þykki þú tala þetta
þekkt um þá sem einsamli ganga,
eftir lípins vegi, en þú geti vitnað
í Homer og Navadamál ásamt þjóða
mörgum ritum eftir heimspekinga og
skálda, sem hafa þá gengid lengra
en þú í þessu efni. Líkitað dættur
mjer ekki í hug að veita þú að
endurinn getur orid skiljlyur
eins hjá þeim sem tvímenna,
en skála er það heldur en bedi upp-
haf og endir sja bóladur, og álinari
munntu enda þá þú ^{þar} sem nequm
þesur amaslazid verid góður, heldur
enn að þú þessi mátt alla lívina
beyart við þjandans þrost og snjó.

En það er nú í þessu máli
einsog mörgu öðru að ekki er gott
að seya hver þesur þett að allu
legt, því þar getur komid svo margt
til greina, og dættur mjer þú ^{þessi þú} að
helda minni skodun frá ^{þessu} sem aðrey
mjettu. Þú get líka hugsað sem svo,
að þú sjest oridum veindari í þessu
efni en þú, og það er óneitanlega ársid-
anlegara að dæma eftir veind en
fönum hugmyndum, þá að mami
þinnu þar vera mjettar.

Láti þú þetta bitu en þú áská get.

Steinveumar kalla þetta láti.

Várat hin mörgu meija þopanel
þessu margan þrautun árengim
rjúpa nádi.

Þyrirgeflu alt geynd þinum einl.

Þanasi Þanasaupe

Til uppfyllingar

Þrot úr bræfi

Yfjellum af mjer sjálfum jeg seppi
heldu fát.

Ad sigra allt - jeg vildi, en hef svo lítinn mátt
þeg lifi einsoq þrellinn, sem bændin daf beygju.
En borinn til aðtala, en verð þó samd að þeigja

Jeg vildi gjöra mikid, og mörqu kippa í loq,
Af meinum þeim sem sita og skemma vonn

En viku eptir viku jeg ofi minni eydi,
Í idjuleysismóki á dauðra vona leiði.
Lifshag.

Jeg yrki margu stöku en enginn vörð þad.
Og aðeins fáu nota, þar þegri skeinisblad.

Þei andinn þer svo skammt uppúr sorpi synduþ
svo verða orðin þaptlaus og skakaleidopt þana.
vanna

Þá mörq, jeg telji skuin á minni stuttu leið,
Og maugt ije það sem kindu á brauten verði grætt.

Ekki máttu halda að hug jeg öllum tapi,
Jeg hleypt ~~þ~~ enn reginn kátur og lét þá einsoq
Lgapi.

Jonas Jonsson

Wiljinn
gefinn út af
Lestrarfélagi
Niklabajarskóla
III árgangur
VI blað 17. may 1901

Ritstjóri Jonas Jonsson
Brekukoti

Notkur. orð um gæðrækt

Ulfur finnst alls ekkert á móti því að "Viljinn" ferir lesendum sínum gæðrækt. Linur um framfarir mamma á þinum síðari tímum, í búgrein þeirri sem á nefnd er gæðrækt. Þeg er alls ekki í neinum efa um, að almenningur munni skilja þessi orð mín, og leggja þessvegna á stað með þeirri von að þinn heidriður lesendur "Viljans" vilji athuga þau og þeim finnst það borga sig að sjna nokkra vitlestri í þessa átt.

Það er, alls engum efa bundið að við Íslendingar höfum þann jarveg til stáðar, sem þor máljasta-
teygundis þaknað, sem þér höfð
verid rektadar og reynslan þess
sjnt að þor höfð náð þeim þakka
að það borgar sig að rektar þor

með meiri umhyggju en þingad til
hefur verið gjört. — Hvernig stendur
á því að bondur geta eigi sjá það
að það mun svara Kostvæði að
robla matjurtir upp til sveita,
þar sem að menn í kaupstað hafa
sjá að það borgar sig að Kaupna fjöð,
þvíst Kalgardstæði og girða það
svo, sem er svo miklu dýrari
gíðings en heyr er að Komast af
með fram til sveita.

Hvernig stendur þá á því að
menn veita þessa eðki eptirtekk-
ju! því er nú óstjórn heyr að svara.

Þvíst og þremur er það að bondur
hafa ummið eigi þessa verk alls af
sviðu (það er of dýrt) að þeim finnst
það ekki tilvinnandi að reyna það
í stóru stíl, en þeir hafa gjört
og svo er það þessi þessi deyr, að

vilja ekki reyna að gjöra annað
en það sem forsedurnir hafa gjört,
hvort sem það er rétt eða rangt.
Nei! þetta ætlu menn eðsi að
lata niðgangast lengur, heldur
vísu nú upp, með nýju aldirni
og lita nú sjá, að þeir sjái og
skilji, hvað gjöra þarf eins þessu
yrri og öðru.

Má það ekki heita nokkuð ein-
kennilegt að sjá sveitabændurnar
ganga í búðina, og taka svo
hundruðum fundu skipti af út-
lendum jarðþlum sem að mis-
þaklegru hafa þá verið meðfarir
og að minnsta kosti er það að
enginn sámann er því að þessar
útlendu matjurtir sjú á veimur
hætt þollan til marmeldis en þær
er við getum rostað hjó heimar.

En maðsi það sje þá veitnum
urinn sem menn gangast fyrir,
sem sje að nýja haldan kaupat
l. d. jafnvegi að kaupmanninum
fyrir þrjú Kr. en að geta í þess
stað látið búðina sína gefa þetta
af sje fyrir 3-4 Kr. sem að all-
nida þyrfti ekki að vera svo
átakanleg utgjöld fyrir þóðum.
Ef að þell væðfari.

Að svo mæltu þel þeg máli
minu lottid og ætla að menn
alhugi þessar fáu línur, ef þeim
fimm þer vera þess verðar.

Vida mundu menn gela þengi
þendingar í þau efni þvermig
veitta skuli þessi kartöflur og
gulrófur sem að þellat veri um

ad tala. Findist mönnum
þess vert myndi þeg þis að
gefa þer upplýsingar í þessu
efni sem að minni þartar
til láta þi.
Linnur þessar en þrija
aðar í flýti af viðvörðing.

Þú

Aðsent til Viljans

Heidvati Kunningi!

Tökum þess að þeg þegi orðið svo
þregur að geta haft tal af
þjer á þessum tveimur síðum
þerum þinum x þú þerur

vambad á milli Runninganna,
þá hefur nýr döldi hug á
gjörast svo djárfur á senda þær
örðar línur, sem mérki þess
á við höfurn sjóðel enda þótt
samvædur orðar hafi verið. Lítur
þingad til. Þeg þegi oft með
mittilli andakt hlusta á þig, &
þú hefur verið á þessa fjöllum
yfir þessum svo reynu vinum
þinum, sem nýr hefur virst
þú seya nokkru djárflyta til
synnanna. Þetta gjörir nú
annars eigi svo mitti til,
hvort þú talist við þá þeg veit
á þú þessu gjörur þá eitthvort
geti orðið á ágreiningsefni
annad slegið.

Það sem þeg alládi einþum á
minna á við þig, var það á
nýr hefur eigi með öllu gjörast á
þjettum og fjöðleik þinum.
Nýr vindið sem sagt á þú hafa
held til mitti yfir af þinni svo
reynu þagurfræði sem svo litla
stóðum agnir hafa í eyrum
Runninganna. Þetta finnst þær
mátti óþagt af nýr en áthugað
orð min af siki þinni á nokkru
þannleik. Jelist í þeim.
Veri það ekki huganlegt á þessum
mittu háhetju sem þú sjáttar
svo mitti við yður þessari á andu.
Yf á þú þess á leggja niður þess
þeim, hvornig þess skildu þara
með þinnar yrnar búgundir þinnar
þvornig með þess skulu þara svo á
vel þess. Þú áreidantega myndu
þess þessast þá & þess heftu áthugað
málefnið og höftu og vassu sig vel.

Es þú b. d. syndis þeim
hvornig þeir gætu farið með
ábyrdum sínu svo að þeir hefðu
dólituð betra gagn af þorum,
þegar þeir eru að rísa þorum
gjör þá þá þollana í tíverskell-
unum sínum. Þú lengst af þá
þer lítlega að dvelja í sínum
vanastáðum, þar sem að þer
eru heimaldar, þer þakningurinn
á sjr og sínum þy þer gömdu
þimánumum fremur ovidfeldinn
þer margt fleira myndir þú
getur sagt þeim, ef að þú þara
þer þer þig til. Það er þer engin
þer þer mig að fara að leggja
þer veinar lífreglar heldur
á þer þú ert við gömdu
þer þerum og þer þer þer
á þer á þer þer að þer
vindr þer að, þer er land

stólpi og land er bústólpi,
á annan hátt er þingad til
þer þer þer. Það er þer þer
þer þer þer að sýna
og sama

Þú

Athugasemd

Jeg er þer mjög þakklatur
Þú minn þer þer að sýna
lítileti þitt í þer að leggja on
í þer, og vart þer til þer
er margir þer er þer þer
vott. Þá þer þer þer að
þer gladdist þer alltid þer
þer þer þer, þer on um
þer þer þer þer þer við
þer þer þer þer þer

þegar verið ritad um þetta, efri
minnsta þótti ekki í netur.
þú hefur grein þína með þessum
því að segja, atla að lýða
framförum manna á hinum
síðari tímum í þingum þessum
er nefrist gæðvott.

það er nú gott og blessað hugaði
jég mig, og held áfram að
lesa. En ég hlýtt að fá það
að þegar lesturinn er klár, er
jég litlu vor um það sem
ætti að vera inntak ^{greinanna} þess
formálanum að dæma, en þú
botar dælitid í þessum með því
að lofa síðar upplýsingum í þessum
att of að menn vilji. Þá þess
sjálf sagt óhatt að sitast niður.

og leggja fram alla þína þátt
í þessum vor að það verði þess
þess; hafi af mig og öðrum.
því ég álit að ástæðum þess þess
því að þess þess er enn verið
skrifað í þessum um þetta mál-
efni, sje stt, að menn hafi
fundid vonmatt þá sje til
þess að gjöra það svo í
gæði að rýttend þess að
því, en alls ekki það, að
menn hafi ekki viljad þessa
leiðtöngar í þessum efni.

Það þess greininni þessum
viðvitar, þá er hún ádrúttad
afur meindau, og sýnd
mest um það, að spjalla um
einhverja, þess þess, sem þú
sejir að. Viljum alltaf hafi

flutt svo mikku af í rettar,
og sem þú álitur midar
heppilegt. Jeg veid á jata það,
áð jeg þekki þessa fagurpræði
skillect, nema á nafninu og
eftir þú áð dema, er þú áð
öllum líkindum þekki svo þattu
leg. Jeg vildi oska eftir, áð þú
skildir nákvæmlega fyrir mig
og öllum lesendum Viljans
hvad er fagurpræði og áð þá
lepti þú er óheppileg þú
nafir sín sjálf sagt þina
þjórtu þú, einhverju, svo áð
þú er sem aðeins þessu þá, gata
þekki þengid rjetta þugmynd þena.

Med vinsæld
ritstjórn Viljans

Fáein orð

sem afrettarkaup

Þ
Þinsög lesendum, Viljans er
kunnugt, þegar hr. Gíslí Björnsson
ritad um afrettarkaup, og get
jeg þekki annað sje, er áð þetta
má sje svo þingarmikku
þú framtidina, áð enginn þel
mádur getur sjeð eftir dálitlu
tíma, til þess áð hugsa um það.
Jeg þykist vita áð allmargir í
þessu munni vera mjög
ánægdir þú þú, áð vera þú áð
má eignarvetti á uppveitistöndi
þú stóðross sín, og saufje, og
áð þú allmiklum þost viðkæpa
jórn, áð þú hafi þessi þú.

En einsoy nú stendur með jafn-
eignir hér á landi með þeg á vör
á all annari skodun.

Einsoy allir vita er þjerumbil $\frac{1}{3}$ af
jörðum hér í heppi, eign utanþjel-
manna og fastis af eigendum þeirra
hafa þeypt upprekstarlandid heldur
getu þeir abuendumar Kaupa, sem
auðvitað gjödi litid til of þeir
getu fengið að njóta ávaxanna, en
það er einmitt það sem þeg get
þri sjeð að geti átt sjev stau,
nema of einhverjir af þeim geti
þeypt abglisjörð sína.

Þjer getur þvi eigi dulist að allur
sá meiri partur af agöðunum mun
lenda þjá fasteignarömmunum, og
það er jafnael mjög líklegt að þegar
þú er að borga upprekstarlandid
að leigulidar þvi er þá hvar á

jörðunum, megi borga meira
heldur en vanalegur fjallstallur
þefur neid, á þessum jörðum,
þvi það er fengin reinsla fyrir
þvi, að jafnir hafa neid leigdar
dyrara, þegar þu hafa neid bettar
á einhveru hatti, þá og það við fyrsta
tekisori, sem sje þegar abuenda
skipti hafa orid.

Þama mundi einnig eiga sjev
stau, þegar þú neid að borga upp-
rekkstarland fyrir hverja förd að þú
með það myndi hokka í neid þ
þú þá ydi sekkt seld, en aflei-
ingin af þvi myndi eplu idlileg
um gangi hlutanna verda sú, að
afgjaldid hlyti að hokka. En einsoy
áður er tekið fram, er þjerumbil
 $\frac{1}{3}$ af jörðum hér í heppi eign utan
þreppsmanna og er þvi óhelt að
gjöra völd fyrir að $\frac{1}{3}$ af öllum

afjettatelli hjer, munni annad-
hvont beindinis da obeindinis
ganga til pessora manna. Jeg er
ekki noyu kunnugur til pess
ad segja fyrir vest, hvað fjallatollar
hjer eru margar Ronur, en hitt
veit jeg ad það er afmargar
Ronur fyrir fáboka leigulida ad
boga þor.

Eftir því sem jeg hugsa meira
um þessa mál, eftir því verður
mjer það óskiljanlegra, ad þrepps-
mönnum skyldi geta dottið það
i hug ad lata hvern einstakann
abvanda, Raupa upprekstur fyrir
sina abglisjör, an þess ad gefa
leigulidunum tryggingu fyrir
því ad hafa dälita i ödra hönd
því mjer getur ekki dulist ad
það sje skadi fyrir þreppjef.

Það mun vjett alitil ad afjettina
þessi matt boga með renjuvegum

fjallatelli hjer, auðvitad þarflu til
pess nokkur ad. Hversvegna var
þá ekki þreppurinn lafinu Raupa.
Þessari spurningu svara jeg þik-
laust, en auðvitad hvar sþis minni
eigin samþingun. Jeg alit ad
einstakka menn, sum, staki hafa
verid þá ad hugsa noyu vel um
þessa mál, hafi völdid þar afmikklu.
Jeg get vel hugsað ad einhverjum
munni þykka til litils ad bala um
þessa mál þá sje þú og þlárt
og munni verda ad standa þá
sem þú sje ad gjöra. En hvað
er þá þú ad gjöra? Þá ad auðvitad
þú ad gefa einstakka mönnum
Raupbrjef fyrir upprekstadandi, en
meiri þortur af afjettin nið oseld.
Jeg get því ekki betur sje, en hagt
verid ad hatta við ad selja, og lata
þreppurinn Raupa þá sem oselt
og tengist þá i þamlidinni viti

fyrir því hventur heppulegra
ad heppofjel eigi afjettina eða
ad einstaki menn sjew eigendur
lennar. En þer nu svo, sem þer
auðvitað ekki get hugsað ad heppun
inn tapaði á því ad eiga afjettina
bygg þer ad hegl myndu verða
ad selja hana.

Til þess ad samþora menn á
því ad sú skóðun min ad jarð-
innar hekkri í verði þessa búð
ad kaupa uppvektarlandið, sjá
ekki gripin í lausu lofti atla
þer ad selja demni.

Setjum svo ad búð sjá ad kaupa
uppvektarland fyrir jörð sem
er 30 dundruð ad dyrlitka. Það
letur nomi ad það hafi kostar
100 kr. og mun því líklegt y
ad jörðin veru seld ad hær þá
hekkri í verði um 100 kr.

Afleidingin af því mundi þú
verða sú ad afgjald jarðarinnar hlyti
ad hekkra, og haldist það nú áfram
einsoy niður ad af flestum jörðum
þess borgar í sandum, sýnist nú
ekki líklegt ad allur þetti
standa á því ad þer afgjaldid
upp um einn sand.

En eftir því sem nú stendur
með jarðeignir þer á landi, get
þer ekki betur sjá, heldur en ad
meinförur af þess jarðar afgjöldum
gangi til einstaka manna, og
vinnist því nger engin ástæða til
þess, ad fátækir leigulidar kaupir
itök undir abyltjarðir sevar
sem með framliðinni ad öllum
líkindum þafa þau á þess ad jarð-
innar verða leigdar dyra heldur
en nú er.

Auðvitað er þetta, viðvirkandi afjettar-
kaupum, sem þarf athugasemur við

© Eptir því sem jeg hefur verið
er engin talmörk sett, það
margt af þrossum og sáðja má
reka í afjettina frá hvern einum
stakri jör. Því þóma þrossin heit
til greina, því það mun almenn
álitid að þau sjúu ofmörk í af-
jettinum, einþann þegar illa ávar
það er skent land eptir því þótt
mikil land þar jör hefur Reypt.
Nei það má hvar reka allar þær
skópur, sem hann vill, og frá hvar
heimili eru nema þýmar og ef
til vill töndu þrossin. Er eng-
inn veit hvar af utanþess-
mönnum, þá er það að hann
eigi almikil land, en hafi
mjög þær skópur. Mikil er
samþæmning!!
Þegar nú með þáum ordum
þá hvern að lata í ljósi minna

skópun á þessu afjettarkaupri
og getur mér innöglega fundist
undir minnervandi þingumstedum
því þessu heppim að selja það
sem hann á oselt af afjettinum
er að það epli hann að leggja
allt þátt, að reyna að þá aftur
Reypta þá þarta sem hann
þegar hefur selt, því með
því álit jeg að hann epli
sama sem þeninga í sjódi
sem myndu veita honum
allmikla velti.

Ad endingu skal jeg lata
þess, að ef allir bendur eplu
abylisjandi sína hepi jeg ekki
veridá moti því að afjellin voni
Reypt með þessu fyrirkomulagi
þá með því moti að enginn

einstantur maður hefði mátt
nota afjellina nema hluffalla
lega við aðra, eptir því hvort
mikið hann hefði keypt.
Önnur hefði jeg geta fjögur
með, hefði hún opintbera átt
þessar jarðirnar, og í þriðja
lagi, ef þver einstakur maður
er mátt ekki eignast
nema eina jörf, sem
jeg álit að fjöðumni veru
fyrr bestu.

P. H. P.
Jonsson

Giraldina

Smáscaga ásend
Medal kappna fjölda þeirra,
Napoleon Keisari hafði sje
til fylgdar var enginn & tók
honum fram, sem getur undir
nafninu Eugene en þótti þar
hann segund ríja stórmennska
móðir sinnar, sem var Keisara
frú. Hann var hjúsvín lund,
hverdagstiltur og hafði allra
þylli. Nú á þessum tímum
& ekki vepr hans nefnt svo
milli fjöðanna, að ekki um
leid varri innileg klattarling
með honum, sem fyrr löngu &
horfinu sjönun þeirra, og þó þeir
hafi ekki þekkt annað söguna
Þeirna á hinum fyrri tímum

þegar stjórnmálin kom
Napoleon Keisara til að utsetja
Giuseppe var það Eugene
tókst á hendur að birta
sína undir þessum nöfnum
örlög. Og svo þegar him
unga og fagra hertugafrú
af Austurríki sat að völdum
og Þorungurinn af Róm hafði
Rómist á milli Napoleons
og Eugene bjáðist ekki þinn
góði hugur prinsins og hjarta
góða og góðglyndi var
honum svo eiginlegt, að þar-
um á þinnum þungbrenn linn-
um heyrðist ekki hið minnsta
möglaunagæði; hann var stíð
í þessum góðglegur þar til þin
fagra Givaldina þessu yfir-
gæði yfir hjarta hans.

Þitt ár var lítið síðan
Napoleon gjörði Eugene að
Þorungi yfir Ítalíu og
hann 25 ára gamall.
Eugene elskaði hann innviðga
Þorungurinn var þinn
hann eittis. Oft spundi þinn
sjálfa sig. Hversvegna er þess
ekki þóttan hans Vestlings
stúlkan, þinn gleyndi þú að
þú þurstar hafi hjarta til að
elsta, þú eru þess ekki einvæn-
ur yfir hönd þinni. Napoleon
atlaði Eugene tigin þinna
stúlku, en Eugene neitadi þú
vegna Givaldina. Þóttlega þótt
Keisarin að orsökinni til þess
að Eugene vildi ekki hlýðast
gjöfingur ráðum hans. Hvað átti
hann að gjöra? Átti hann að
birta valdi sínu? Nei þú
vildi birta og láta tíma

gefa sja betra tessifari og
pað leið ekki á löngu
fengi það.

Í kommu síðar ferðast
hersir sinn yfir Ítalíu og
leynilegum sýndagjörðum.

Hann var fríður sinnur og vel
á sja um margra hluti. Hann
hafði dvalið í Ítalíu og þekkti
vel alla landsið. Þegar hann
fitti Eugene lét hann senn
hann veru eftir af mönnum
Keisarans. Eugene senn ekki var
vel við Keisarann útaf ásta-
mánum sínum tók hann í
höndum og lofði að veita honum
sjá þetta var það senn þessi
híð mader áskafi eftir, því
mi lét hann úlfinn í sávar-
gömmu. Hann reitti allra bragða
ad vinna Givaldinn, en þun

tök það fyrir spaug. Allt
það uppgæpt hann ekki
hiddi henni fyrir sjóni
fyr eða síðar yndi að
það Keisarans, því hann
gafi aldri samþykki sitt til
þessa vandaþags. Með málsnild
sínni tókst honum að vinna
Givaldinn á sitt mál og
stjúka frá unnusta sínum.

Éinn morgun þjóf Eugene
þá fjött að Givaldinn veri
flinn með hersinum og að þau
væm á leið til Neapel.

Þrinsinn gat fyrst ómöglega
trúað því en sjón var sögu
vitar, svo hann hlaut að trúa
þlín hrana ást þrúði hann til
að elta þau. Hann fór stad og stad
en var etíð ofseinn. Það var
alstadar same svandá þáðan
veri nýjarin frá þlendur

Gjaldinn hafði leidd hana þar
sína og hana el. Eugen
Neapel. Stags eftir að
var giftur þó henni
Gjaldinn til Florents og komu
þar fram sem hjón, en forlögin
höfdu ávarðað að hún skildi ekki
lengi njóta þessar selu. Hversinn
var staddur með Gjaldinu á balli
einn í Rommen, og strauk þar þá
henni eftir að hafa leidd hana
svo skammarlega. Nú fyrst sá
hún hve sárt hún var sviðin.
Nú sá hún hvaða nöður hún hafði
álið við bjóst sjá, og að þetta allt var
uppspurn vonda manna til að komu
þeim í sundur Eugene og henni
enda hafði þeim tekið þá. En þá
hún var ein og yfirgefin get hún
eint ekki hugfallast. Hún

roman dyrgripum sínum
Eugen hafði gefið henni og
Lívans og stopnadi þar
Svo þegar henni
þar komu yfir undir
nungu Statu og þar smátt og
smátt misti hún þann
njedi yfir, þá þessu hún átti
þess að vita hvaðan það var
smilla peningaupphæð, og það var
nóg til þess að beta úr hinum
sörustu þöfum hennar hans.
Nú gafst Gjaldinn tekið til
að engu gjalda þorum hinar fjóru
gjafir sínar.

Skömmu síðar, eftir níu áttundum
hondaga kom Eugene inni hjú
unorvagnana. Medal þeirra er
til dauða þom selvir, var

máður er höfði barist þessum dagum
daginn af miklu hreyfingu en
þegar prinsinn kom höfði
sendi við, og gjörði þessum
enn höfði sinn undir
andverpu þess frá byrta
þessum þessum
þessum þessum